

HIEKE

Barcelona: stad van kunst, cultuur en vooral van miljoenen toeristen en gelukszoekers. Het lijkt of iedereen die een stap binnen de stadsmuren zet, op slag verliefd is. Wat Barcelona zo bijzonder maakt? Viva-journalist Hieke Voorberg vroeg het aan Hollandse locals.

Verliefd op BARCELONA

LEZEN = LIEFHEBBEN

Is de vonk tussen jou en Barcelona nog niet overgeslagen? Lees dit:

♥ De kathedraal van de zee

Ildefonso Falcones, uitgeverij Sijthoff

♥ Het Barcelona gevoel

Edwin Winkels, uitgeverij Nieuw Amsterdam

♥ De schaduw van de wind

Carlos Ruiz Zafón, uitgeverij Signature

♥ De stad der wonderen, Eduardo

Mendoza, uitgeverij Arena

♥ Barcelona, de grote verleidster

Robert Hughes, uitgeverij Maarten Muntinga

♥ Het geluk, Lluís-Anton

Baulenas, uitgeverij Signature

Verliefd worden doe ik al sinds mijn veertiende, maar verliefd worden op een stad? Toen ik nog een Barcelona-leek was, wist ik niet eens dat dat kon. Maar vanaf het moment dat ik de deuren van het vliegveld uitliep en de stad mij met een warme windvlaag en zwaaiende palmbomen onthaalde, was er geen weg meer terug. Wijken vol kronkelende straatjes waar geen auto kan komen, de mogelijkheid om op elke hoek van de straat een drankje te doen, leven met een bikini in je tas: ik had het gevoel alsof ik een geheim paradijs had ontdekt. De stad stond al langer op mijn verlanglijstje. Maar **toen ik vanaf Park Güell op de stad neerkeek, besepte ik: hier wil ik nooit meer weg.** En zo sloot ook ik aan in de lange rij Nederlanders op zoek naar woonruimte en een baan in Barcelona. Ze komen op de bonnefooi, als student, als ex-

pat, taalcursist of misschien wel voor de liefde. De stad is de laatste jaren meer dan populair geworden onder Nederlanders en hoewel er geen officiële cijfers bestaan, wordt het totale aantal Nederlanders dat in en rondom Barcelona woont op zo'n 15.000 geschat.

LEVE HET RELAXEN

Het is half negen 's morgens als **Miranda Bijlsma** (34) op haar scooter naar haar werk scheurt. Ze heeft hier een baan als office manager bij een Nederlands consultancybureau en is vooral zo gek op het leven in Barcelona omdat geen dag hetzelfde is. "In eerste instantie kwam ik hier om Spaans te leren, maar toen mijn

relatie in Nederland uitging en ik vanwege een reorganisatie mijn baan kwijtraakte, vertrok ik voor langere tijd." Inmiddels zijn we zes jaar verder. Miranda: "Ik voel me vooral aangetrokken tot het relaxte leven hier. Ik leef zonder agenda, want Spanjaarden leven bij de dag. Als je hier een afspraak maakt, is het geen probleem als je die afzegt. En de feestjes zijn hier lekker laagdrempelig, omdat ze vaak spontaan ontstaan en je mee mag nemen wie je wilt." Een grote opluchting voor Miranda, die -het overgeorganiseerde leven in Nederland meer dan zat was. *Tranquilo*, Spaans voor 'doe maar rustig aan' is een van haar favoriete stopwoorden. "**Alles gaat hier op z'n gemakje, dat ritme kun je maar het beste meteen overnemen.**"

HELMI

MIRANDA

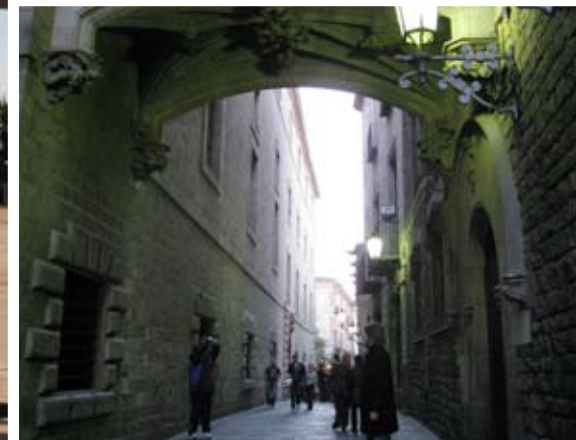
Hoe pech kan leiden tot iets moois: Miranda raakte door een reorganisatie haar baan kwijt, kwam in Barcelona terecht en hoeft voorlopig niet meer terug naar Nederland. "Het is geweldig om zonder agenda te leven!" Helmi opende in de Spaanse stad samen met haar man een galerie.

VIVA • 67

Over je werk praten? Dat doe je in Barcelona dus alleen tijdens werktijd. De rest van de tijd is er om leuke dingen te doen. Liefst buiten.

‘Ook lelijke, oude vrouwtjes worden begroet met: hallo schoonheid!’

WAT DOEN ZE DAAR?

- Meer weten over Mabel? Je kunt haar volgen op haar site mabelatbarcelona.blogspot.com.
- Meer informatie over Helmi? Zie poltummers.typepad.com. De site van haar galerie is sjerjacobs.es.
- Zin in een fietstocht met Helmi door Barcelona op hippe beachcruisers? Check de site cruisingbarcelona.com.

Ook **Mabel Elzinga** (34), die al vier jaar in Barcelona woont, is nog steeds tot over haar oren verliefd op de stad. “Ik zie mijn leven in Spanje als een soort prepensioen. Ik neem nu al de tijd om van het leven te genieten. Ik heb geen zin om me eerst helemaal te pletter werken en pas vanaf mijn 65e te kunnen doen wat ik écht wil. Hier werk je om te leven, niet andersom.” Niet dat ze niet ambitieus is – ze heeft een prima baan als media-analist bij Dow Jones in de wacht gesleept. Maar toch, het sociale leven is in Barcelona net even belangrijker. Sterker nog, door Spanjaarden wordt na werktijd bijna niet over werk gepraat. In haar vrije tijd geniet Mabel van de kleine dingen, zoals het sturen van een sms’je aan haar vader terwijl ze in de februarizon zit te ontbijten op haar terras (‘Papa, hier schijnt de zon al. Bij jullie?’) of staren naar de fonteinenshow op Plaza Espanya. “Ik kijk bijna geen tv en ben net als de meeste stadsbewoners altijd wel ergens buiten te vinden. Zelfs de oude mensen zitten meestal buiten op een bankje,

druk kletsend of met een stel kaarten in de hand. Als je daar niet blij van wordt.”

NIET DROMEN MAAR DOEN

Voor **Helmi Tummers** (30) was er een heel andere reden om als een blok voor Barcelona te vallen: “Ik ken weinig andere Zuid-Europese steden waar zoveel kunst, cultuur en historie te vinden is en die ook nog eens aan het strand liggen,” zegt ze. Zij en haar man Pol besloten dan ook om er gewoon voor te gaan. Ze liet haar goede baan voor wat ie was en vertrok. Hun oude leventje veranderden Helmi en Pol radicaal: in de wijk El Borne openden ze de galerie Sjer, waar ze kunstwerken exposeren van een Limburgse kunstenaar. Helmi: “Pas nu merk ik hoe leuk het is om voor jezelf te werken. Dat had ik in Nederland echt nooit gedaan.” Ook al woont ze in een stad waar iedereen het rustig aan lijkt te doen, stil zitten kan ze niet. Zo bedacht ze het concept ‘Tussen

Kunst en Kitchen’: samen met Pol organiseert ze diners in de galerie en stippelt ze toeristische fietsroutes uit langs kunst en architectuur. Nog een reden om Barcelona in je hart te sluiten, is voor Pol en Helmi het warme karakter van de Catalanen. “Als we ’s avonds voor onze galerie zitten te eten, komt er altijd wel iemand langs om even een praatje te maken. En het is zó leuk om te zien hoe mensen elkaar hier begroeten. Tegen vrouwen zeggen ze: ‘Hola guapa’ (hallo schoonheid) of ‘Hola reina’ (hallo koningin). Toen iemand dat voor het eerst tegen me zei, was ik helemaal gevlend. Het kwartje viel pas toen de groentebouwer met dezelfde woorden een lelijk oud vrouwtje achter me begroette. Dat zeggen ze dus gewoon tegen iedereen!”

GEEN GELD, GEEN ZORGEN

Hoe relaxed het leven in Barcelona misschien klinkt, niet alles is er even gemakkelijk. Waar je in Nederland al snel zo’n 1500 euro op je loonbriefje kunt verwachten, mag je in Spanje op je dertigste al blij zijn met een salaris van 900 euro. Vooral als je nog geen vloeiend Spaans en Ca-

talaans spreekt, liggen de leuke banen niet echt voor het oprapen. Zo was Miranda genoodzaakt om jarenlang in een bar te werken en stond Mabels carrière stil in een callcenter. En alhoewel ze allebei inmiddels een betere baan hebben gevonden, echt rijk zullen ze er nooit van worden.

Miranda: “Nederlanders verdienen in vergelijking met Spanjaarden bakken met geld. Voor mij zit een mooi huis kopen en de wereld rondreizen er dus even niet in.” Dat betekent: creatief met geld omgaan. Niet naar een dure club, maar met een fles rosé naar het strand. Of, zoals Helmi dagelijks doet, goedkope producten halen op de markt. Het is misschien even wennen, maar het doet je wel beseffen dat geld niet het belangrijkste is. Want in Barcelona is het toch vooral de kwaliteit van leven die telt. Het hier en nu, met vrienden in het zonnetje. Want die is, hoe je het ook wendt of keert, elke dag weer gratis. ●

CATALAANSE TROTS

Nu is Barcelona weliswaar the place to be, vroeger was dat wel anders. Honger, ziekte, oorlogen: de stad heeft heel wat te verduren gehad. In de negentiende eeuw groeide Barcelona vanwege zijn haven en bloeiende textielhandel uit tot een van de meest dichtbevolkte steden van Europa. Een machtige stad in de provincie Catalonië, met een eigen Catalaanse taal en tradities. Toen dictator Franco in 1939 aan de macht kwam en de Catalanen gedurende dertig jaar diezelfde taal en tradities verbood, waren ze dan ook boos en gekwetst. Maar het had weinig zin. Tegenstanders werden door Franco’s regime opgesloten en gemarteld in het Montjuïc-kasteel. Op het pleintje Sant Felip Neri in de binnenstad zijn de kogelgaten uit die periode nog steeds zichtbaar. Pas toen Franco stierf, konden de inwoners van Barcelona weer doen wat ze wilden, zoals het Catalaans invoeren als officiële spreek- en schrijftaal. De stad bloeide pas echt weer op toen het eind jaren tachtig gekozen werd als gastheer voor de Olympische Spelen. Tijdens de Spelen in 1992 schudde Barcelona z’n lelijke werkstad-imago én het tijdperk Franco definitief van zich af. Het vliegveld El Prat kreeg een mega-metamorfose, het wegennet werd uitgebreid en er werd een nieuw Olympisch Stadion uit de grond gestampt. **De oude haven kreeg het toeristische complex Maremàgnum, de visserswijk Barceloneta een boulevard vol restaurants en er werden vier nieuwe stranden aangelegd. In no time werd Barcelona een toeristische trekpleister.** Kwamen er vóór 1992 jaarlijks nog maar 1,7 miljoen toeristen, inmiddels is dit aantal uitgegroeid tot bijna 4 miljoen. Ook Nederland breidde het aantal vluchten naar Barcelona uit, tussen Amsterdam en Barcelona gaan dagelijks veertien vluchten waarvoor duizenden mensen voor zo’n honderd euro een retourticket op de kop tikken.